

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2006 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę wniesioną przez Polską Telefonię Komórkową Centertel Sp. z o.o. w Warszawie na decyzję Wojewody Mazowiecki z dnia 9 listopada 2005 r. w przedmiocie odmowy uchylecia decyzji ostatecznej dotyczącej pozwolenia na budowę.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał, iż decyzją z dnia 9 listopada 2005 r. Wojewoda Mazowiecki na podstawie art. 138 § 2 kpa, po rozpatrzeniu odwołania, wniesionego przez mieszkańców ul. Rogatkowej, od decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 19 sierpnia 2005 r. odmawiającej uchylecia decyzji z dnia 18 kwietnia 2003 r. Prezydenta m.st. Warszawy zatwierdzającej projekt budowlany i zezwalającej Polskiej Telefonii Komórkowej „Centertel” Sp. z o.o. na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej „F-1 0661-WA1 Borków”, na istniejącym budynku przy ul. Rogatkowej 16 A w Warszawie, uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu swej decyzji organ odwoławczy wyjaśnił, iż na wniosek mieszkańców ul. Rogatkowej w Warszawie Prezydent m.st. Warszawy, postanowieniem z dnia 15 marca 2004 r. wznowił postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z dnia 18 kwietnia 2003 r., z uwagi na to, że strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu.

W ocenie Wojewody Mazowieckiego organ I instancji błędnie przyjął, iż sam fakt istnienia w obrocie prawnym decyzji ostatecznej o pozwoleniu na budowę oraz wykonanie na jej podstawie robót uniemożliwia weryfikację tej decyzji w trybie wznowieniowym.

Po wznowieniu postępowania obowiązkiem organu I instancji było przeprowadzenie postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy. Takie postępowanie, w ocenie organu odwoławczego, nie zostało przeprowadzone. W szczególności nie ustalono, czy wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji mogącej oddziaływać szkodliwie na środowisko, winno być poprzedzone uzyskaniem decyzji ustalającej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu oraz raportem oddziaływania na środowisko. W

postępowaniu tym nie ustalono także, czy inwestor uzyskał decyzję Wojewody Mazowieckiego uzgadniającą rozwiązania projektowe inwestycji w zakresie ochrony środowiska oraz decyzję Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego.

Brak tych ustaleń, brak odniesienia się do zarzutów stron występujących z wnioskiem o wznowienie, lakoniczność uzasadnienia, brak kontroli co do dopełnienia przez inwestora wymogów zawartych w ustawie Prawo budowlane, uniemożliwia ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w odwołaniu i oznacza konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania przez organ I instancji we wskazanym zakresie.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na powyższą decyzję wniosła PTK Centertel Sp. z o.o., zarzucając jej naruszenie art. 138 § 2 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 kpa, art. 28 ust. 2 kpa, art. 107 § 3 kpa, art. 16 w zw. z art. 147 kpa oraz art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, a także art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Zdaniem strony skarżącej organ wznowił postępowanie na żądanie mieszkańców ul. Rogatkowej, którzy po pierwsze byli prawidłowo powiadomieni o toczącym się postępowaniu o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej, gdyż zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska, poinformowano o tym w stosownym obwieszczeniu, po drugie podmiot żądający wznowienia postępowania nie ma przymiotu strony w rozumieniu art. 28 kpa.

W odpowiedzi na powyższą skargę organ wniósł o jej oddalenie i podtrzymał argumentację zawartą w skarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona decyzja nie narusza prawa, a stosownie do treści art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), tylko w takim zakresie możliwa jest jej sądowa kontrola.

Kwestionowaną decyzją Wojewoda Mazowiecki, uwzględniając odwołanie mieszkańców ul. Rogatkowej, uchylił decyzję Prezydenta m.st. Warszawy i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji słuszna jest ocena organu odwoławczego, iż decyzja Prezydenta m.st. Warszawy wydana została przedwcześnie, bez dostatecznego wyjaśnienia istotnych okoliczności w sprawie, a w konsekwencji

zasadnym było wydanie decyzji przez organ odwoławczy w oparciu o art. 138 § 2 kpa.

Nadto Sąd wskazał, iż dopiero po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 kpa, organ administracji publicznej albo odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej albo ją uchyla i wydaje nową decyzję rozstrzygającą sprawę co do istoty (art. 151 § 1 kpa).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie, co trafnie ocenił Wojewoda Mazowiecki i co pociągało za sobą skutek w postaci wydania decyzji na podstawie art. 138 § 2 kpa, organ I instancji nie ustalił czy postępowanie, w którym zapadła decyzja ostateczna, było dotknięte jedną z wad wymienionych w art. 145 § 1 i art. 145a kpa.

Zważywszy na powyższe względy Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm. –dalej zwanej p.p.s.a.) skargę oddalił.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła PTK Centertel Sp. z o.o. w Warszawie, zaskarżając go w całości i opierając skargę kasacyjną na zarzucie:

1) naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez naruszenie art. 28 ust. 2 ustawy dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, tj. na przesłance wynikającej z art. 174 pkt 1 p.p.s.a.,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy polegające na:

- wadliwym przyjęciu, iż nie zachodzą przesłanki do zastosowaniu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., mimo naruszenia przez organ administracji przepisów postępowania polegającego na obrazie art. 147 w zw. z art. 28 k.p.a. oraz art. 138 § 2 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.,

- nie wypełnieniu dyspozycji art. 141 § 4 p.p.s.a. tj. na przesłance wynikającej z art. 174 pkt 2 p.p.s.a.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W motywach powyższej kasacji wskazano, iż uznanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny decyzji Wojewody Mazowieckiego za zgodną z prawem i tym samym podzielenie stanowiska organu, że decyzja Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 19

sierpnia 2005 r. wymaga uchylecia, jest bezpodstawne i nie zasluguje na uwzglednienie.

Wydajac zaskarzony wyrok Sad nie odniosl sie do podniesionego przez strone skarzacą podstawowego zarzutu, zgodnie z którym wznowienie postepowania na wniosek mieszkanców ul. Rogatkowej narusza art. 28 Kodeksu postepowania administracyjnego, bowiem podmiotom tym nie przysluguje przymiot strony postepowania w niniejszej sprawie.

Zdaniem inwestora w przedmiotowej sprawie nie istnieja przeslanki do uznania, ze zamierzona przez skarzacą inwestycja bedzie oddzialywac w jakimkolwiek zakresie na nieruchomosci mieszkanców wystepujacych w sprawie.

Ponadto, w uzasadnieniu do zaskarzonego wyroku Sad nie odniosl sie do zarzutu, iz nie mozna stwierdzic, ze przedmiotowe postepowanie winno zostac wznowione ze wzgledu na to, iz strona bez wlasnej winy nie brala udzialu w postepowaniu zakonczonym ostateczną decyzją Prezydenta m. st. Warszawy.

W ocenie autora kasacji Wojewódzki Sad Administracyjny w Warszawie uzasadnil zaskarzony wyrok „brakiem dostatecznego wyjasnienia przez Prezydenta m.st. Warszawy istotnych okolicznosci w sprawie”, nie wskazal jednoczesnie, wbrew dyspozycji art. 141 § 4 p.p.s.a., oczekiwanego zakresu ww. wyjasnienia.

Przytoczone wyzej zarzuty, zdaniem strony wnoszacej kasacje, wskazuja na to, iz brak bylo podstaw do uchylecia decyzji Prezydenta m.st. Warszawy i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji, co uzasadnia koniecznosc uchylecia decyzji Wojewody Mazowieckiego i czyni niniejsza skarge kasacyjna uzasadniona.

Naczelny Sad Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera takich zarzutów, które pozwalalyby na jej uwzglednienie.

Zgodnie z art. 183 p.p.s.a. Naczelny Sad Administracyjny rozpoznaje sprawe w granicach skargi kasacyjnej, biorac z urzedu pod rozwage jedynie niewaznosc postepowania. Jesli zatem nie wystapily przeslanki niewaznosc postepowania wymienione w art. 183 § 2 p.p.s.a., a w rozpoznawanej sprawie przeslanek tych brak, to Sad zwiazany jest granicami skargi kasacyjnej. Oznacza to, ze Sad nie jest

uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów skargi kasacyjnej.

Oceniając w tym aspekcie zarzuty skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że nie są one trafne.

Zauważyć należy, iż w zaskarżonym wyroku wyraźnie podkreślono, że przedmiotem oceny Sądu Wojewódzkiego jest decyzja organu odwoławczego wydana na mocy art. 138 § 2 k.p.a. z uwagi na konieczność przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego i to w znacznym zakresie, a w tym wyjaśnienia między innymi tych okoliczności, o jakich mowa w uzasadnieniu skargi kasacyjnej. W rozpoznawanej sprawie, na co zwrócono uwagę zarówno w zaskarżonym wyroku, jak i w kontrolowanej decyzji nie przeprowadzono przed organem I instancji postępowania administracyjnego pozwalającego na ocenę, czy dyspozycje zawarte w art. 147 k.p.a., art. 148 k.p.a. i art. 145 k.p.a. oraz art. 28 k.p.a. zaistniały.

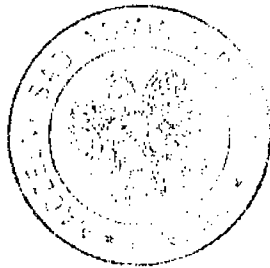
Należy zauważyć, że Sąd Administracyjny orzeka na podstawie materiału faktycznego i dowodowego sprawy zgromadzonego w postępowaniu przed właściwymi organami, a tym samym Sąd nie jest upoważniony do zastępowania organów administracji do przeprowadzenia postępowania administracyjnego. Wadliwość decyzji wydanej przez organ I instancji w pełni upoważniała do wydania w toku postępowania odwoławczego decyzji opartej na art. 138 § 2 k.p.a. W konsekwencji też Sąd pierwszej instancji kontrolując zaskarżoną decyzję zasadnie uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowaniu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a.

Wbrew odmiennym wywodom kasacji sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Administracyjnego odpowiada dyspozycji przepisu art. 141 § 4 p.p.s.a. Przepis art. 141 § 4 p.p.s.a. nakazuje zwięźle przedstawić stan sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk pozostałych stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie i stwierdzić trzeba, że zaskarżony wyrok te wszystkie elementy zawiera.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego należy stwierdzić, iż zarzut „naruszenia prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy poprzez naruszenie art. 28 ust. 2 ustawy dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane” nie jest trafny.

Zauważyć trzeba, iż powyższy zarzut kasacji został na tyle wadliwie sformułowany, iż nie jest nawet możliwe odniesienie się do niego. Przepis art. 174 ust. 1 p.p.s.a. stanowi bowiem, iż skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie jaką jest naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Natomiast norma ta nie przewiduje wadliwości takiej jaką wskazano w kasacji tj. „naruszenia prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy”.

Z przytoczonych wyżej względów, wobec braku usprawiedliwionych podstaw kasacyjnych, skargę kasacyjną należało oddalić na mocy art. 184 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Anna Juszyńska
sekretarz sądowy